

ringe forsøg, der bliver gjort, i hvert fald i denne her sag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Klaus Kjær som ordfører.

Klaus Kjær (DF):

Da Dansk Folkepartis ordfører, hr. Peter Skaarup, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne redegøre for Dansk Folkepartis holdning under denne redegørelses- og forespørgselsdebat vedrørende den danske forhandlingslinje frem til topmødet om bæredygtig udvikling i 2002.

I Dansk Folkeparti synes vi, det er meget vigtigt, at Folketinget får en debat om Danmarks holdning og forhandlingslinje i forbindelse med dette topmøde om bæredygtig udvikling, særlig under indtryk af at det finder sted under det danske EU-formandskab, hvor Danmark forhåbentlig kommer til at spille en god og aktiv rolle.

Det er vigtigt, at der, når Danmarks repræsentanter møder op i Sydafrika, er fælles fodslag, og at forhandlingslinjen bygger på et bredt grundlag i Folketinget. Dansk Folkeparti har med interesse læst udviklingsministerens redegørelse. Også i Dansk Folkeparti mener vi, det er vigtigt, at vi fra Vestens side så godt som muligt rådgiver ulandene til, hvad de skal gøre for ikke alene at komme op på et højere teknologisk, men også demokratisk niveau.

Her mener vi, at det er meget vigtigt, at FN får en mere aktiv rolle i kampen for fredelig sameksistens mellem medlemslandene. Det kræver medvirken til at skabe en udvikling af verdenssamfundet, så økonomiske og sociale skel nedbrydes. Men det kræver også mulighed for akut indgriben i forhold til militære konflikter, borgerkrige, hungærkatastrofer m.v.

Helt anderledes end EU har FN som et organ, der organiserer stort set alle verdens lande, en enestående mulighed for at påvirke denne udvikling. Desværre har FN's indsats på en række områder været utilstrækkelig, og nogle håndteringer har været helt fejlslagne. Desuden lider FN-systemet som helhed af en voldsom bureaukratisering.

Specielt FN, men også EU, hvis det kan lade sig gøre, skal koordinere verdens indsats for at forhindre, at der opstår tilstande, som tvinger mennesker til at flygte fra deres hjem. FN skal koordinere verdenssamfundets indsats for at hjælpe flygtninge i nød. Indsatsen skal først og fremmest ydes i eller tæt på de lande, hvor flygt-

ningene kommer fra. FN skal etablere lejre, hvor flygtninge kan leve, indtil deres tilbagevenden. Enhver overførsel af flygtninge til andre lande uden for deres egen kulturkreds skal ske planlagt og med modtagerlandes accept.

Flere store og små lande, som tidligere var fattige, har i de senere år revet sig løs af underudviklingens jerngreb i den tredje verden, men kløften mellem rige, udviklede lande og fattige, underudviklede lande er i den seneste tid desværre blevet stadig dybere.

Udviklingen af et samfund er en kompliceret proces, som er betinget af samtlige elementer i samfundets civilisation og kultur. Det er religion, værdinormer, tro, sædvaner, traditioner, holdninger og sprog, der er bestemmende for de væsentlige politiske og sociale forhold. Derved må fattigdom i høj grad anses for et kulturelt betinget problem, fordi et samfunds udvikling dybest set afgøres i befolkningens bevidsthed.

Kulturen afgør, hvordan en befolkning arbejder, hvordan forholdet mellem de to køn er, hvordan magtforholdene er i familielivet og i samfundet, hvilke holdninger der er til befolkningstilvækst, til økonomisk vækst og til omgivende nationer og kultur.

Dansk Folkeparti mener, at der skal opstilles klare mål for, hvordan den danske, men også den europæiske bistand til den tredje verden gives. Bistanden skal medvirke til at forebygge, at der opstår krig og andre situationer, hvor mennesker tvinges på flugt fra deres hjemegn og land.

Hjælpen skal koncentrerer om at hjælpe flest mulige flygtninge i deres nærområder og i højere grad støtte flygtninges tilbagevenden til deres oprindelsesland.

Det er vigtigt, at lande, som udvikler atomvåben eller påfører deres nabolande krig, ikke modtager bistand. Bistanden skal søges afviklet over for lande, der bruger penge på at udvikle eller opretholde atomvåben fra store militære budgetter eller føre krig på andre landes områder.

I dag er der alt for mange uheldige eksempler på lande, som opnår bistand uden at leve op til de meste elementære spilleregler. Det er uacceptabelt, og derfor eksisterer der et klart behov for, at ikke bare den danske, men også EU-landenes bistand revideres på mange områder.

Et eksempel på, hvor galt det kan gå med bistanden både fra Danmark og EU, er Zimbabwe, hvor præsident Robert Mugabe gennem årevis har set stort på de ønsker og advarsler, der er